

Ved midnat lød der et råb: »Se, brudgommen er der, gå ham i møde« (Matt. 25,6)

En mild og myndig formaning (Rom. 12,1-3)

»Så formaner jeg jer da, brødre, ved Guds barmhjertighed...« Apostelen har i de første 11 kapitler af Romerbrevet skænket sine brødre i Rom den rigeste og herligste udlægning af Guds evangelium, der findes i Bibelen. Han har ikke sparet sig selv for nogen anstrengelse, men lagt hele sin sjæl og al sin flid ind deri.

Og så, efter denne overvældende indsats for deres skyld, kommer den kærligste og stilfærdigste formaning, man kan tænke sig. Den store apostel rynker ikke brynene, løfter ikke pegefingern, hæver ikke stemmen, men formaner dem »ved Guds barmhjertighed,« d.v.s. ved Guds hjertelag imod dem.

Guds barmhjertighed er Romerbrevets inderste kerne. Den går som alt guddommeligt over al menneskelig forstand. »Gud har indesluttet alle under ulydighed, for at han kunne forbarme sig over alle« (kap. 11,32). Det betyder imidlertid ikke, at så kan alle være ganske trygge – Gud skal nok forbarme sig! – nej, Gud forbarmer sig over, hvem Han vil, og forhærdet, hvem Han vil (9,18) – Gud forbliver DEN, HAN ER – hans barmhjertighed er ikke en selvfølge, men nåde over nåde.

Når romerne er stille for, at de har fundet barmhjertighed hos Gud, mon de da ikke er villige til at lade sig formane?

Deres åndelige Gudsdyrkelse

I livet med Gud er der ikke plads til forstillelse, skuespil og kunstigheder af nogen art.

Alt må være ægte, sandt, reelt. Guds rige består ikke i ord, men i kraft. Det er ikke så meget ved møderne, som i hverdagen, det viser sig, om Guds-dyrkelsen er åndelig.

Hvad nytter det, at man svømmer over med »åndelige« ord ved møderne, når man er løs med uåndelige ord, bagtalelser, ond kritik, m.v. i den daglige omgang med andre? Det stemmer hverken med evangeliet eller med reelle menneskers forståelse af tilværelsen.

Hvad nytter det, at man er meget »helhjertet« ved Gudstjenesterne, når man er lad og forsømmelig i sin daglige gerning?

Hvad ære er der ved at være påfaldende »kærlig« ved møderne, når man er alt andet til daglig?

For at hjælpe dem til en reel åndelig Guds-dyrkelse, der ikke består i ord, men er virkelig, formaner Paulus dem til at bringe deres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer.

Det er kun muligt i kraft af Guds

barmhjertighed. Deres legemer har været til rådighed for synden som uretfærdighedens redskaber, men er nu, ene og alene ved Guds barmhjertighed imod dem for Kristi skyld, blevet retfærdighedens redskaber (kap. 6,13).

Det er en ufattelig nåde, at de, der var syndens trælle, er blevet trælle under lydigheden (6,18).

Deres legemer er – nåde over nåde, hvem kan fatte det? – blevet templer for Helligånden (1. Kor. 6,19-20).

Hvad skulle de andet end bringe deres legemer til Gud som et Ham velbehageligt offer – d.v.s. hvad skulle de andet end at *ofre deres egen vilje* m.h.t., hvad de skulle bruge deres legemer til. De skulle bruge dem til at gøre Guds vilje – gøre alt af hjertet som for Herren, ikke for mennesker.

De er i verden, har deres arbejde i verden, er omgivet af denne verdens børn, har en verdslig øvrighed over sig og skal ikke føre en klostertilværelse, men »skik jer ikke lige med denne verden,« d.v.s. lad ikke tidsånden få indpas hos jer – lad ikke timelige bekymringer beherske jer – lad ikke de synlige, men forgængelige rigdomme være jeres mål – lad det mærkes, at der bor en anden Ånd i jer end i verdens mennesker, og at denne Ånd leder jer. Lad frem for alt ikke verdens tankegang få indpas hos jer, men »lad jer (til stadighed) forvandle gennem en (uafledelig) fornyelse af jeres sind,« d.v.s. jeres tanker, motiver og reaktioner, »så I (i enhver sag) kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og *fuldkomne!*«

Et myndigt forbud

Men i vers 3 skifter tonen fra mildhed til ubetinget myndighed. Apostelen nedlægger et apostolisk forbud.

Det er ham magtpåliggende, at alle hans brødre i Rom bliver bekendt med det og ikke mindst med, at det er et ubetinget forbud.

»I kraft af den nåde, som er mig givet,« d.v.s. i kraft af, at Gud frelste mig og gjorde mig, hans argeste fjende og modstander, til sin apostel, »siger jeg« ... disse to ord er en genklang af Jesu ord: »Jeg siger jer.« Sjældent hører man apostelens tale således, selvom han altid taler med apostolisk myndighed. Når han gør det, er det for at understrege, at sagen er såre betydningsfuld. Det understreges yderligere af, at han siger det »til hver eneste blandt jer« – det har afgørende be-

tydning for hver eneste, *hvem* han end er, og *hvad* han end er i menigheden og i arbejdslivet.

Allerede i de første menigheder blandt de første kristne hærgede en forfærdelig magtkamp – en kamp for at komme frem i rampelyset – en strid om førstepladsen – Paulus havde den på nærmeste hold. I *Korint* blev han nedgjort af nogle »forkyndere«, der beskrev ham som personlig svag og hans tale som betydningsløs (2. Kor. 10,10). I *Efesus* måtte han sige til de ældste, at han vidste, at af deres midte ville fremtræde mænd, som fører falsk tale for at drage disciplene efter sig (Ap. G. 20, 30), og apostelen *Johannes* måtte advare imod *Diotrefes*, som gerne ville indtage førstepladsen (3. Johs. 9).

Der findes i menighederne uanede muligheder for at ophøje sig selv, gerne på bekostning af andre – muligheder, som fører enhver, der udnytter dem, til den form for »storhed«, som Gud en dag vil nedgøre, så sandt hver, der ophøjer sig selv, vil blive ydmyget.

Her er noget at være på vagt imod. Kødet vil intet hellere end at »komme frem«, blive »rost og beundret«, få en magtposition. Derfor siger Paulus med apostolisk ubetinget myndighed til enhver, at »han ikke må have højere tanker om sig selv, end han bør have«. Det burde være en selvfølge, men det er det ulykkeligvis ikke.

Det kendetegner kun Herrens sande tjenere, men ikke en eneste af dem, der har albuget sig frem til at være noget, han alligevel ikke er i Guds øjne.

Profeten *Amos* var langt større end sine modstandere, men han sagde, at han hverken var profet eller profetlærling – han var kun fårehyrde og avlede morbærfigen, men så tog HERREN ham og sagde, at han skulle profetere for Israels folk (*Amos* 7,14-15), og *Johannes Døber* sagde, at han var en røst (Johs. 1,23), og hvad angår Paulus selv, så anså han sig for den ringeste af apostlene, ikke værd at regnes for apostel (1. Kor. 15,9), men den største af alle syndere (1. Tim. 1,15).

Ikke at have højere tanker om sig selv, end man bør have, er en frugt af at kende Herren Jesus. Det modsatte er en frugt af et overfladisk kendskab til ham.

Hvem har lyst til at albu sig frem i menigheden, når han er stille for, at Kristus fornedrede sig selv? Hvem får lyst til at mase sig frem ved Jesu kors? Det er i lyset fra Kristi kors, enhver ikke må have højere tanker om sig selv, end han bør

have, men tænke »besindigt«, d.v.s. besinde sig på, hvem Kristus er, og hvem han selv er.

Intet har skadet, og intet skader Kristi legeme mere end lysten til at »komme frem og spille en rolle« – den lyst, som synes at tage til i en sørgelig grad her i endens tid.

Til eftertanke

En mand kom engang løbende og faldt på knæ for Kristus og sagde: »Gode mester! hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?«

Om Kristus siger apostelen Peter, at han drog omkring og gjorde godt (Ap. G. 10,38) – og vi kan tilføje: aldrig andet end godt.

Kan der være noget forkert i at kalde ham for *god*?

Ikke efter vore begreber. Men Jesus svarede ham: »Hvorfor kalder du mig god? ingen er god uden een, nemlig Gud« (Mark. 10,17-18). Jesus afviser at være noget, som han ikke har fra Gud!

Han afviser livet igennem at bruge det, han har fra Gud, til at ophøje sig selv!

Her er den sande ydmyghed, den ægte, ukunstlede, rene og hellige. Den består ikke i ydmyge ord, men er virkelighed og kraft. Derfor kan han sige: »Tag mit åg på

jer og lær af mig, thi jeg er sagtom og ydmyg af hjertet« (Matt. 11,29).

Lad os gøre det, inden det er for sent, thi vi lever i

forførelsernes og forførrernes tid

Alle forførrere har et element af selvophøjelse i sig. De har et mere eller mindre nært ånds-slægtskab med ærkeforførreren (2. Tess. 2,4). Og som før nævnt er det så nemt at anvende Guds evangelium til at ophøje sig selv.

Da risikerer man ganske som de, der ophøjede sig i Korint på bekostning af Paulus, at forkynde Jesus således, at det bliver *en anden Jesus*, og gøre det i Helligåndens navn, men således, at det bliver *en anden ånd* (se 2. Kor. 11,4).

Det udgives for at være evangeliet – Skriften citeres – bønner bedes – lovsang og jubel lyder – men det er *et andet evangelium* – det er en forførelse.

Al forførelse sker i Jesu navn, ofte således, at forførrerne ikke selv ved, at de forførrer. På den store dag vil de sige til Herren: »Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke

gjort mange undergerninger ved dit navn?« og Herren vil ikke sige: »Nej!« men: »Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret« (Matt. 7,22-23).

Jeg har levet et langt liv og kan vidne om, at forfladigelse af det hellige evangelium tillige med uhyrlige forførelser har taget til i et omfang, ingen ville have troet for 50 år siden – end ikke de, der i 1951 læste *Fjord Christensens* foran gengivne artikel, kunne da forestille sig, at tidsånden kunne bemægtige sig menighederne i et omfang, som tilfældet er i dag – og heller ikke, at så mange ville »finde sig kønt heri« (2. Kor. 11,4). Vi har al grund til at måle os med den troens målestok, apostelen Paulus anviser os. Det kan hjælpe os til at få tingene på plads i vort liv og frem for alt selv komme på den plads, der svarer til, hvad sandheden siger om enhver af os.

Har vi sat os for højt til bords, lad os da skynde os med at sætte os nederst, inden Herren kommer og siger: »Lad denne mand få din plads!« og vi med skam får den nederste plads (Luk. 14,9).

Thi *enhver* som ophøjer sig selv, skal ydmyges; og den, som ydmyger sig selv, skal ophøjes (vers 11).

Kristi Ånd eller verdens ånd

»I elskede, tro ikke enhver ånd, men prøv ånderne, om de er af Gud; thi mange falske profeter er draget ud i verden.« Alleerede på apostlenes tid var det som i endens tid – det sagde kærlighedens apostel *Johannes* i sit første brev 4,1.

Han siger, at *mange* falske profeter er draget ud. Det svarer til, hvad Jesus sagde i sin sidste tale på Oliebjerget: »*Mange* falske profeter skal fremstå og føre mange vild« (Matt. 24,11). Og det svarer til, hvad han i bjergprædiken sagde om hin dag: »*Mange* skal sige til mig: Herre, Herre, har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn? og Herren vil sige dem rent ud: Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret« (Matt. 7,22-23).

I den foregående artikel talte vi om, hvorledes vi kan *måle os selv* med det rette mål, så vi ikke bruger vore muligheder i forsamlingerne til at ophøje os selv – slet ikke på bekostning af andre – at ikke vi skal tjene, hvad Paulus kalder en anden Jesus og et andet evangelium.

Nu vil vi se, hvorledes vi kan *prøve ånderne*. Det er ikke mindre vigtigt, thi vi er omgivet af mange falske profeter, der fører mange vild. De fremtræder i Jesu

navn – de forkynder ved hjælp af Skriften – de lover os ofte, at vi kan få en særlig Åndens kraft, hvis vi lytter til dem og tror, hvad de forkynder.

De fremtræder slet ikke som forførrere – opfatter sig aldeles ikke som forførrere, men er overbeviste om, at de bringer et budskab, der vil være til stor velsignelse, hvis ikke det bliver afvist.

Prøven

Apostelen *Johannes* er som altid ordknap, kortfattet og koncis. Han siger: »Derpå kan I kende Guds Ånd: enhver ånd, der bekender, at Jesus er Kristus *kommet i kødet*, er af Gud« (1. Johs. 4,2 og 2. Johs. 7).

At Jesus er Kristus, *kommet i kødet*, er det centrale og altafgørende, når vi vil bedømme den ånd, der kendetegner forkynderen og hans forkyndelse.

At Jesus er Kristus, *kommet i kødet*, betyder, at Han kom *i svaghed* – en svaghed, der kulminerede på Golgatas kors.

På dette kendes Guds Ånd.

Det vil atter sige, at Guds Ånd, der ikke befriede Kristus fra at være svag, heller ikke befrier os derfra. Guds kraft åbenbarede sig i Kristi svaghed – ja hans svaghed var Guds kraft (1. Kor. 1,24 og 25).

Gud er kærlighed (1. Johs. 4,8). Hans Ånd er ikke til rådighed for egenkærligheden og egenviljen.

Det var i kraft af denne evige Ånd, Jesus bar vore synder på sit legeme op på korsets træ. Vel fristede djævelen ham til at stige ned af korset og således bevise for hele verden, at han var Guds søn, og havde kraft, men Jesus afviste ham. Og i en ubeskrivelig svaghed fuldbyrdede han Guds kærligheds vilje – men denne svaghed er Guds kraft. Til den, altså til, at Jesus er Kristus, den herlige og vældige Forløser, *kommet i kødet*, et menneskeligt legeme, bekender Guds Ånd sig.

Guds Ånd bekender ikke sig selv. Den er kun Ånd, hellig Ånd, Guds Ånd, ulemglimt.

Det er imidlertid »Ånden«, mange bekender sig til uden at forstå, hvilken forførelse de da bliver grebet af, måske overvundet af.

Ånden er i følge denne forførelse ikke knyttet til svaghed, begrænsning, smerte, lidelse, modgang, tab – den er højt hævet over alt sådant! Det lyder næsten troværdigt – og det forkyndes i dag med overbevisning og fremkalder jubel og begejstring – men det er Antikrists ånd, der forførrer i Jesu navn!

Jesus er Kristus, kommen i kødet

»Tab ikke Jesus af syne!« synger vi i en evangelisk sang. Han var salvet med Guds Ånd. HERRENS Ånd hvilede over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, HERRENS kundskabs og frygts Ånd (Esaj. 11,2). Han bedrøvede aldrig Guds Ånd, men alt, hvad han sagde og gjorde, var i kraft af Ånden. Til sidst bragte han i kraft af denne evige Ånd sig selv som et offer for verdens synd een gang for alle.

Han helbredte mangfoldige, men ikke sig selv. Han tog deres og vore sygdomme på sig. Andre frelste han, men ikke sig selv. Guds Ånd gav ham kraft til at være alt for alle. Heri fandt han en måttelse og indre glæde, som overgår al menneskelig forstand.

Han anvendte aldrig sine mægtige undergerninger til reklame for sig selv. Ofte forbød han de helbredte at omtale det for andre, og han forbød dæmonerne at røbe, at han var Guds søn.

De undergerninger, han udførte, var i Guds Ånds kraft og derfor så fuldkomne og hellige, at mennesker blev slået af rædsel og frygt og hellig lovprisning.

Hans hellige undere adskiller sig mærkbart fra de undere, de falske profeter udfører og anvender som reklame for deres eget navn og »vidunderlige« virke.

Han udnyttede aldrig sine muligheder for at blive »stor« i menneskers øjne. Gang på gang udsatte han sig for menneskers vrede og raseri, fordi han hverken talte dem efter munden, smigrede dem eller sagde, hvad de gerne ville høre.

Skaren omkring ham mindskedes i antal, jo nærmere han kom til korset. Og til sidst kunne alle se »klart og tydeligt«, at han i hvert fald ikke var Messias, thi ham ville Gud aldrig overlade til så frygtelig en skæbne.

Og dog er det på Ham og Ham alene vi ser, hvad et liv og en gerning i Guds Ånds visdom og kraft er, og hvad det i denne tidsalder fører til. Enhver ånd, der bekender noget »herligere« og »større«, er ikke af Gud, men af hans modstander.

Når Guds Ånd tager bolig i et menneske, ophæver den ikke de naturløve, legemet er undergivet. Legemet kræver fortsat mad og drikke, søvn og hvile. Det ældes med årene. Dets kendetegn er tiltagende svaghed og svækkelse. Legemet føler smerte, når det beskadiges eller udsættes for vold og ulykker. Det kan også rammes af sygdom. Synet svækkes, tænderne slides. Alt dette ophæver Guds Ånd ikke.

Vor Herre Jesus havde et legeme som vi, og han kendte som vi til legemets begrænsninger, dets svaghed – han kendte til smerter og sygdom. Hvad han led af le-

gemlige smerter, da han blev pisket, tornekronet og korsfæstet, overgår enhver beskrivelse. Guds Ånd ophævede intet heraf, men var hans kraft til at lide alt dette udenfor lejreren for vor skyld. Han led døden i kødet, som Peter siger (1. Peter 3,18), og han bar vore synder på sit legeme op på korsets træ (1. Peter 2,23). Han led mere i kødet, legemet, end nogen anden har lidt.

Til ham bekender Ånden sig, men ikke til sig selv. Og vor åndelige Guds-yrkelse består i at følge Jesus, så at også vi bringer vore legemer som et levende, helligt Gud, velbehageligt offer – beredte på at lide med Ham, så vi også kan herliggøres med Ham (Rom. 8,17) – herliggøres, ikke her i tiden, men når Han åbenbares i kraft og megen herlighed.

Man hører ofte den indvendig, at Jesus helbredte alle. Hvilke følger bør vi drage heraf?

Han helbredte dem, men han ophævede ikke de naturløve, Gud har lagt menneskelivet ind under siden syndefaldet. De vendte tilbage til det legemlige liv med dets tiltagende svaghed. Det gjaldt også de tre, han opvakte fra døden. De døde alle, og om de mangfoldige, han helbredte, blev sparet for sygdom og svaghed, skrøbelighed og smerter resten af deres liv, står der ikke et ord om. Det blev de ikke, thi deres legemer var fortsat dødelige.

Da han vandrede hernede, var Guds rige midt iblandt dem. Det ville det også være, hvis hans legeme, menigheden, ikke havde svækket sig selv ved utallige magtkampe, indbyrdes kævl og strid. Som tilstanden er i menigheden i dag, er det kun undtagelsesvis, forkyndelsen af evangeliet ledsages af hellige tegn og undere.

Gud lader det imidlertid ske, og når det sker, bekendtgøres det ikke, thi det hellige giver ikke afkald på sin herlighed for at opnå lidt omtale i og af verden.

De helbredelser, vi oplever i dag, sker oftest som svar på bøn. Jesus stod i et sådant forhold til Faderen, at han ikke behøvede at bede for at få tro til at helbrede. Han sagde et ord, og helbredelsen var øjeblikkelig.

Johannes omtaler i sit evangelium Jesu mægtige undergerninger som *tegn*. Dermed siger han, at de havde et mål ud over, hvad der skete. De aftegnede frelsen.

Og frelsen blev fuldbragt, fordi Jesus er Kristus, Frelseren, Forløseren, Genopretteren, der kom i et legeme, udtømt for Guddoms-herlighed, og i dette legeme med al dets svaghed, under usigelige smerter, fuldbyrkede han at dø på et kors som Guds lam for alle vore synder og opstå den tredje dag i et legeme af kød og ben, herliggjort som Guds søn, løven af

Juda stamme, den, i hvis hænder al magt i himmel og på jord er givet.

Ham herliggør Ånden, men den herliggør ikke sig selv. Ham bekender Guds Ånd, men den bekender ikke sig selv.

Derfor er Ånden aldrig genstand for forkyndelse i Ånd og sandhed.

Nogle personlige erfaringer

Jeg har gået regelmæssigt til tandlæge hele mit liv. I de sidste 4 år har jeg gået til regelmæssig lægekontrol en gang om måneden. Jeg bruger briller.

Havde det herliggjort Jesus mere, hvis jeg ikke havde gjort nogen af delene, men stolet på, at han ville gøre alt det, tandlægerne og lægerne har gjort?

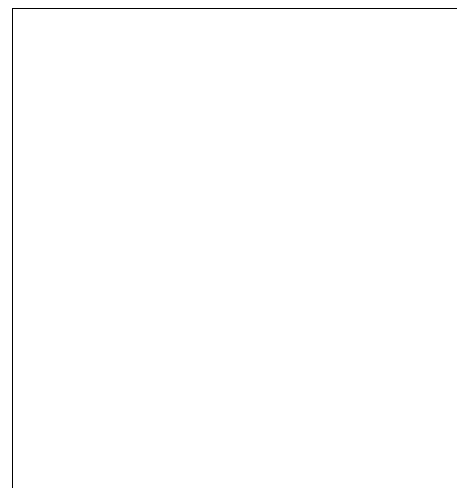
Det mener jeg ikke. Jeg har ingen dårlig samvittighed på grund af mine lægesøg. For 2 år siden gennemgik jeg en mindre operation.

På operationsbordet og ved opvågningen efter operationen følte jeg Herrens nærhed helt påfaldende. Min ånd er fyldt af taknemmelighed både for læger, sygeplejersker og al den hjælp, jeg modtog fra mennesker. Jeg takker Gud for dem og beder for dem med glæde.

Er alt dette for ringe? Sådant oplever jeg det ikke. Herren er blevet større for mig – og jeg har lært en lille smule om, hvad der foregår på et sygehus.

Hertil kommer, at de mennesker, der har bragt mig mest af Jesu sind og Ånd, ofte har været skrøbelige, legemligt svage og bundet til en sygeseng eller rullestol. De har endog haft åndelig kraft til ikke at blive bitre og foragte de stortalere, der sagde til dem, at de blot skulle tro, så blev de raske.

Dr. Ejnar Lundby oppe i Norge sagde, at Jesus gik på sønen een gang, ellers tog han båden. Han ophævede tyngdeloven een gang, ellers forblev han under naturens love og benyttede de forhåndenværende både, thi han var kommet i et legeme. Ham bekender Guds Ånd. Men forfæderne vil noget »større« og »herligere«.

Nogle kendetegn ved Kristi Ånd

Mange falske profeter er draget ud i verden i vor tid ganske som på apostlenes tid. De udgiver sig for at være i Åndens tjeneste og kommer i Jesu navn.

Det første, Jesus sagde i sin sidste tale på Oliebjerget, var: »Agt vel på, at ikke nogen skal føre jer vild« (Matt. 24,4). Når selv apostlene skulle høre dette som det første, hvor meget mere da vi andre?

Jesu ord synes imidlertid ikke at gøre større indtryk på Guds folk. »Her er fred og ingen fare« synes indstillingen at være. Man risikerer imidlertid at bringe sig selv og andre i stor fare, hvis man tager overlegent på Jesu advarende formaninger.

Guds ord giver os den fornødne hjælp til at tage os i vare for forførelserne.

Sandhedens Ånd

Helligånden er Sandhedens Ånd (Johs. 16,13). Han formår at vejlede os til hele sandheden og bevare os fra forførelserne.

Men forførelsens ånd udgiver sig også for at være sandhedens ånd. Vi må derfor give nøje agt på, hvorledes Sandhedens Ånd herliggør Jesus igennem forkyndelsen.

Her er nogle kendetegn:

Da den forkynner sandheden, intet andet, kommer den aldrig med overdrivelser. Det anser den for løgn. Sandheden svækkes af enhver overdrivelse, hvor »vel ment« den end måtte være. Overdrivelser er udtryk for, at forkynneren ikke anser sandheden for tilstrækkelig overbevisende i sig selv, men behøver lidt ekstra for at frembringe omvendelser og åndelig vækst.

Væbner man sig til at høre på overdrivelser, f.eks. i antallet af omvendte eller i, hvor »velsignede« nogle møder andre steder var, risikerer man at være åben for de overdrivelser og overdrevne løfter, forførelserne disker op med.

I dag ligger store dele af kristenheden under for statistiske meddelelser. Man hører om »den største forsamling i verden«, om »den forkynner, der har nået flest mennesker med evangeliet«, om »stormøder« og »storkampaner«, om »verdensomspændende evangelisation« – man mister pusten, når man hører alt sligt. Det er mildt sagt overdrivelser altsammen, måske endda løgn. Låner man det øre, svækker man sin åndelige høresans.

Intet af alt dette kan aflægge et sandhedsbevis for sine meddelelser. Det er snarere unyttige ord, som det ikke er nemt at aflægge regnskab for.

Sandhedens Ånd ønsker tavshed om den frugt, den selv bærer. Stilhed er nødvendig, hvis høresansen ikke skal svækkes, men skærpes.

Sandhedens Ånd tillader ingen forkynner at samle opmærksomheden om sig selv. Enhver forkynner se nøje til, at han ikke beretter om, hvor »lykkelig« og »sallyk« han er. For det første passer det kun et stykke tid, så er den »lykke« forbi, og for det andet er det uinteressant for tilhørerne, om han er »lykkelig« eller noget andet. Hvis først den slags »forkyndelse« bliver accepteret, er det nemt for forførelserne at komme med deres »herlige« løfter om »lykke«, intet andet end »lykke«, medgang, succes, ja endog økonomisk fremgang – alt dette, blot du tror og ikke tvivler!

Sandheden tillader ikke nogen forkynner at anvende overtalende ord for at fremskaffe omvendelser. Overtalende ord er også et udtryk for, at sandheden ikke i sig selv er overbevisende. Overtalende er en slags pression. Væbner man sig dertil, hvad da, når forførelserne kommer med alle deres overtalende ord og argumenter?

Sandhedens Ånd tillader ikke tricks af nogen art – tricks for at fremtvinge »resultater« – sød baggrundsmusik – lyseffekt – vittigheder – alt sådant vidner kun om, at man ikke selv stoler på Sandheden.

Sandheden er altid ren, ægte, uselvsk. Den tager ikke andet i anvendelse end just Sandheden. Sådant er den hellige nøgternhed, der er et værn imod alt urent, uægte, skuespilleragtigt.

Sandhedens Ånd herliggør kun Kristus, aldrig forkynneren. Hans kald er at tale på Guds vegne, d.v.s. at tale »ud af et rent sind, ja, ud af Gud, i Kristus for Guds åsyn« (2. Kor. 2,17). Han står for Guds åsyn, medens han taler, ikke for tilhørernes. Derfor siger han ikke, hvad de gerne vil høre, og lader sig ikke påvirke af, hvorledes de reagerer. Hans kald er ikke at underholde dem og slet ikke selv at få vinding, hverken penge eller tilhængere, beundrere og anbefalere. Han skal ikke aflægge regnskab for dem, men for Gud. Kun på den måde søger han deres bedste, men ikke sit eget.

I denne sammenhæng er enhver form for underholdning og uværdig optræden udelukket.

Sandhedens Ånd kalder ikke til aktivitet, men til efterfølgelse og lydighed. Den udfordrer ikke, men overbeviser – først og fremmest om synd. Men også om retfærdighed og om dom.

Disse ting går forførelserne let forbi. Synd – retfærdighed – dom appellerer ikke til menneskene, men det gør store løfter om herlighed, fremgang og »kraft«. Synd – retfærdighed – dom er alt for tungt. Menneskene trænger til noget mere

»opløftende«, forfriskende og »lyst«!

Sandhedens Ånd er krafts, kærligheds og besindigheds Ånd (2. Tim. 1,7). Enhver, der taler i den Ånd, fremhæver ikke, hvor megen kraft og kærlighed han har – i hvert fald kun nødtvunget, således som Paulus følte sig tvunget dertil overfor korinterne (2. Kor. 11 og 12). Fremhæver man den slags ting, vidner man om, at det er man nødsaget til, for ellers kan det ikke mærkes.

I det hele taget spiller sandhedens Ånd ikke på følelsesregistret. Den skyer sentimentalitet såvel som ophedet begejstring. Den er besindigheds Ånd og får ikke mennesker op i et »højere« tonefald og en »mægtigere« begejstring end den, der svarer til sandbeden om dem. Den ønsker ikke blussende røde kinder og strålende øjne, men rene hjerter, der erkender Sandbeden.

Den formaner ikke Guds børn til at tænke højere om sig selv, end de bør gøre, ej heller til at træde efter de høje ting, men derimod til at holde sig til de ringe – det er højst umoderne i vore dage – men vore dage foretrækker så meget andet end Sandbeden og Sandbedens Ånd.

De sidste dage

Der slås på stortromme i kristenheden som aldrig før. Den ene reklame efter den anden bliver sendt til mig – om »mirakelmøder« – om »helbredelsesevangelister« – om »lovprisningsmøder« – »Gospel« – »kristne rock-grupper« – »fantastiske vækkelsesmøder« – o.s.v. altsammen et sørgeligt tegn på, at forfladigelsen og forførelserne har nået et sådant omfang, at man bliver anset for ukærlig og dømmende, når man siger NEJ og intet andet end NEJ til alt dette.

Det er ikke ensbetydende med, at der ikke findes oprigtige mænd og kvinder i alt dette. Det betyder heller ikke, at man med foragt siger NEJ dertil. Men det betyder, at man siger NEJ dertil i sandbeds, kærligheds, krafts og besindigheds Ånd, så at oprigtige mennesker kan få hjælp til også at tage sig i vare for de mange forførelser, der er draget ud i verden og allerede har forført så mange.

Hvor godt, at Herren ser til hjerterne! Hvor godt, at Han kan komme sine til hjælp, hvor langt ud de end måtte være kommet! Hvor godt, at han er farenes Hyrde! Ingen kan rive Hans elskede får ud af hans hånd!

Lad os midt i den åndelige kamp holde os nær til Ham, at vi aldrig opgiver håbet – hverken for os selv eller for noget af Guds elskede børn!